

ETIENNE PERROT
De la
**Dumnezeu
la zei**
Un drum al împlinirii

Dumnezeu • Mercur • Alchimia •
Marea și fluviul • Jung • Marea
trecere • Verbul • Călăuzele •
Nebunia • Kamikaze •
Hermafroditul • Arca • Ce spune
Focul • Fantezia Înțelepciunii •
Sufletul plin de întrebări • Secretul
visului • Spiritul Adevărului •
Unificarea contrariilor • Existența
celestă

Traducere din limba franceză

DORU MAREŞ

NEMIRA

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	7
<i>Prolog – Avertisment fără restricții</i>	9
1. Dumnezeu.....	11
2. Mercur	15
3. Alchimia	28
4. Marea și fluviul	64
5. Jung	74
6. Marea trecere	91
7. Verbul	119
8. Călăuzele.....	128
9. Nebunia.....	143
10. Kamikaze	158
11. Hermafroditul.....	180
12. Arca	195
<i>Postfață – Ce spune Focul .....</i>	205

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea aceasta este continuarea *Coranului vopsit*¹, apărută în 1979, și a *Micului rest*², ale cărei diferite părți au fost publicate în revista *La Fontaine de Pierre, Cahiers de gaie science*³, în 1983, înainte de a fi fost adunate în volum. Ca și acestea, lucrarea de față exclude expozeurile didactice, păstrând caracterul de mărturisire, ceea ce explică faptul că aparatul critic a fost redus la un minimum necesar.

Cititorul familiarizat cu precedentele mele scrieri va putea descoperi în prezenta un anumit număr de reluări fastidioase și de citate deja apărute și în alte părți. Nu va trebui să se mire. Dincolo de realitatea că repetiția are, în domeniul spiritului, o remarcabilă virtute didactică, lectorul își va aminti și că am ajuns la vârstă la care, conform unei cunoscute expresii, „nu mai citești-recitești”, descoperindu-le de fiecare dată un nou sens vechilor lecturi.

Calea mea este aceea a transformării și, dacă scriu, o fac pentru a trage cititorul după mine. Atunci când îi aşez sub ochi o cugetare cunoscută, într-un context inedit, o fac pentru ca el să o contemple cu o nouă privire ieșită din însăși metamorfoza lui. Nu au făcut oare același lucru cu Biblia, înaintașii noștri pe drumul înlăuntrului?

---

¹ *Coran teint*.

² *Petit reste*.

³ 25, bd Arago, 75013 Paris.

Lectura unei adevărate cărți ermetice este o respirație a sufletului și, respectându-și aceea a sufletului, mișcarea îi este întotdeauna identică și mereu schimbată. Există pe lumea aceasta vreo sintagmă mai banală decât „te iubesc”? Dar există vreuna mai bogată, mai fecundă și mai încărcată de sensuri reînnoite cu fiecare clipă pentru ființa care o pronunță și pentru cea care o primește în inimă?

Fie ca această incantație să acționeze asupra cititorului și să îl conducă în locul din care ea emană, în nucleul comun cu al autorului paginilor de față, centru al lumii și „inimă a lui Dumnezeu”.

În încheiere, doresc să îmi exprim întreaga gratitudine și să le mulțumesc elevilor și prietenilor mei care mi-au furnizat florile alchimice care împodobesc paginile ce vor urma.

Étienne PERROT

Semur-en-Auxois

Martă, 19 iulie 1988

PROLOG

AVERTISMENT FĂRĂ RESTRICTIONI

Bărbatule, femeie, soră, frate al meu,
îți sunt dator mai întâi cu o mărturisire:
nu sunt un Eliberat,
nu vagabondez prin azur
nici nu am tron în Olimp.
Necazurile lumii de pe pământ
locuiesc cu toatele în corpul acesta.
Am tot plâns de la cea mai fragedă vârstă
și azi încă, aproape ajuns la capăt de drum,
tot îmi mai place să gust
savoarea amară a lacrimilor.
Triumfurile pe care le sărbătoresc
trec pe sub arcul umilinței.
Prin urmare: dacă vrei să iezi parte la ele,
trebuie să urmezi calea.
Eu sunt tu însuți, tu ești eu:
strânge-n brațele inimii tale această deplină certitudine,
apoi, părăsind oricare alt reper,
fă-te una cu elanul pe care-l întipărește în tine,
cu nesocotința care m-a cuprins
pentru a-ți dăruia aceste pagini.

Paris – Porte Dorée
5 ianuarie 1989

1

DUMNEZEU

I

Putere care mă copleșești și care-mi hrănești sufletul, trebuie să îți găsesc o ieșire. Mă simt ca o țeavă în care a intrat o bulă enormă. Țeava aceasta e vie, iar bula o stânjenește. Trebuie s-o scuipe din mine. Numai că nu stă în puterea mea. Numai tu poți ieși după cum îți-e voia, profitând de renunțarea mea, aer, suflu care mă chinuie. Puterea ta mă însărcină: mi-e teamă că, dacă te voi lăsa să treci, pot provoca o explozie de jur împrejur. Dacă nu te voi lăsa însă, eu voi fi cel care va face explozie. Sau implozie. Așa că mă las în voia Ta, te dezleg și, dintr-o dată, mădezleg. Mădezlegi dezlegându-te de mine și ivindu-te-n lume.

Scapă un strigăt, un răget. Nu, n-am vrut, n-am vrut. Iată-l, însă, că răsună: „DUMNEZEU!” Acesta este Numele care voia să îmi iasă din măruntea și pe care refuzam să îl eliberez.

DUMNEZEU, nume perimat, desuet. Nu se clamează, oare, peste tot că a murit, n-am aplaudat eu gestul celor care l-au jertfit? Nu am văzut în asta un act de eroism? Nu eu am fost cel care, cândva, a scris: „Nu există Dumnezeu, nu există ființă care ne iubește. Nu există decât curentul care mă irigă...”? Ei bine, acum

Puterea cere de la mine să îi spun pe Nume, să îi redau locul, cel dintâi, atestându-i strălucirea și forța.

Respect penitru oameni și cărti
DUMNEZEULE, de cum apăreai, dușmanii Ti se risipeau. Bucură-te, fată a Sionului, fiică a mea, tu, care îi plângeloi moartea căreia m-ai auzit fiindu-i ecou. Stăpânul s-a întors, Preaiubitul te cheamă. Numai că nu, încă nu a revenit vremea întru dragoste. Deocamdată, avem de salutat, de aclamat regele care își reia locul pe tron.

O, Denepătrunsule care ne impui a Ta prezență, Te contemplăm, Te adorăm, îți proclamăm suveranitatea. De acum, lumea nu mai este în doliu, omul nu mai este orfan. Gloria Ta scaldă universul și viața a zeci de mii de ființe dansează în a sa splendoare.

Cerurile sunt iarăși bolta palatului Tău iluminat de aștri, iar Pământul e iarăși soața în care înmulțești copiii Iubirii Tale. Sfânt schimb, nuntă a principiilor, pace. Înima mi se deschide pentru a fi oglindă și pentru a adăposti, pe cât o începe, misterul și armonia creației divine.

DUMNEZEULE, Te-am preamărit înlăuntrul ființei mele. M-am înfățișat ca zidit de mâna Ta începând de la cea mai intimă fibră a intimității mele. Acum, precum mi-ai arătat-o fără a mă zdrobi, vrei să Te fac să ieși din mine pentru a Te răspândi în întregul univers. Iată-mă astfel părinte al lui DUMNEZEU și, prin El, părinte al lumii, fiindcă fără de El lumea nu are nici existență, nici viață. Cuvintele psalmului se împlinesc: „Îți trimiți Duhul și lucrurile se nasc și aşa reînnoiești fața pământului.” și aşa reînnoiești și faci să strălucească din nou ordinea universală.

Slavă. Slavă. Slavă. Universul e restaurat în demnitatea-i eternă, în al doilea dumnezeu, fiul lui Dumnezeu.

Mă cufund în contemplarea Lui, mă lipesc de El, una cu El mă fac. El în Tine, el prin Tine. Respirația care a tășnit din pieptul meu spre a-mi trece prin gâtlej m-a golit de mine însumi, exprimând-o, căci ocupase întregul spațiu al ființei mele. Bula s-a dilatat în sferă a lumii. Fiindu-mi esență, dilatarea aceasta mie îmi aparține. Libertate a infinitului care nu e mărginită decât de acesta însuși și, în consecință, e scutită de orice soi de limite. Nemaiauzită expansiune, circumferință absentă largindu-se prin

plecare dintr-un punct care mi-e centru. Numai că, în toate acestea și într-un fel de neexprimat, ești deasupra și în afara întregii desfășurări, DUMNEZEULE.

II

Voi îndrăzni, oare, să mă apropii de Cel care tocmai ři-a spus numele prin vocea mea? Ori familiaritatea la care mi-a dat dreptul va fi ocultată, de această dată, și schimbăță în deferență, în aşa fel încât să domnească doar celălalt aspect al Unului-Totul? Da, cu adevărat asta este ceea ce El vrea de la mine: să ţi manifeste măreția și imensitatea în fața micimii și săraciei creaturii: „Sunt Eternul, DUMNEZUL zeilor și nu voi împărți cu nimeni altcineva gloria Mea, căci Numele Meu este deasupra tuturor celorlalte nume.”

Ascultându-ți dictarea, o, Stăpâne al meu și Domn, înscriu ascultător cuvintele insuflate cândva de Tine îndepărtașilor mei străbuni, profeții lui Israel. Prin ele îți cureți Numele de toată murdăria adusă de prea strânsa vecinătate în care propria-Ți creatură s-a așezat față de Tine. Am aflat, apoi am învățat și am urmat integrarea Realității divine, cântându-l prezența în suflete. Astăzi, la ordinul Tău, o, Realitate, vestitorul imanenței Tale Te proclaimă supremă transcendentă, DUMNEZEULE Prea-Înalț și Atotputernic.

Cum oare m-aș îndoii că această eliberare, această exaltare ar fi altfel decât oportună și necesară? Nu eu am hotărât să le împlinesc. Nu în creierul meu sau în inima mea omenească s-au născut, ci întreaga-mi ființă de Tine a fost locuită, o, DUMNEZEULE, care le-a adus pe lume, care ai dus în altă parte Cerurile, pe Pământ și în Iad, DUMNEZEU al măreției. Înainte de a mă fi apucat de această lucrare fără egal, pieptul îmi era strâns într-o menghină. A-Ți profera Numele, DUMNEZEULE, ca fiu al cărnii, ca fruct al viscerelor mele, arătându-l lumii cum a făcut Maria cu pruncul ei, mi s-ar părea nesănătos, semn de nebunie. Însă acum, când Numele acesta a ieșit din mine și a fost fixat în scriitoră, ființa mi s-a eliberat și mi s-a liniștit, ca trupul mamei care tocmai a adus pe lume copilul.

Îmi ador fiul, Te ador, o, DUMNEZEULE, în toată lărgimea lumii și infinit mai departe de ea. DUMNEZEU murise, iar eu am luat parte la sacrificarea Lui. L-am plâns și l-am cântat reintrarea în om, transfigurându-l pe acesta din urmă. Or, acum, omul divin îl redă lumii pe DUMNEZEU. A înviat, aleluia, în această miercuri a Paștelui. Pământul și toți aștrii sunt martori, cu bucurie, cu fericire la noua ascensiune. Îl aclamă în timp ce El își reia în primire regatul pe care îl îmbrățișează, îl strânge la piept, îl pătrunde depășindu-l și dominându-l, în același timp, cu măreția-l de nespus. Amin.

*Quod scripsi, scripsi.
Ceea ce am avut de scris am scris.*

Semur, miercurea Paștelui,
6 aprilie 1988, ora 15.20.